

nihče ne zmeni, če morda eden ali drugi reče, da ni z vsem zadovoljen, da to ali drugo reč ne potrdi.

Čujmo torej, kam ta stranka gleda in kam koraka. Pred vsem zahtevajo, da mora naše cesarstvo zmirom z Nemčijo sklenjeno ostati in da se mora še bolj trdno na Nemčijo privezati. Ta beseda se pa nam Slovencem že ne dopade. Mi redimo svoje vojake za svojo lastno brambo, ne pa za to, da bi vedno le Nemčijo varovali in branili. Nemčija je pod prusko oblastjo, Prusi ali Prajzi pa še nikoli niso bili naši odkritosrčni prijatelji, največkrat le naši zakleti sovražniki. Kdor se hoče o tem prepričati, naj le bere zgodovino t. j. zgodbe starih časov noter do leta 1866. Zakaj bi morali ravno mi Nemčijo varovati in zakaj bi morali mi ravno pod njenim varuštvom biti? Če bi bila Avstrija preslaba, mora našemu svetlemu cesarju na prosto voljo dano biti, katerega cesarja da hočejo na pomoč poklicati. Francoz in Rus sta tudi močna, in če bi teh eden našemu pomagal, se mu tudi ni treba nič bati.

Naši nemški narodnjaki hočejo Avstrijo nekako pod nemško oblast spraviti; kajti le Nemčija jim je pri srcu, zato hočejo, naj bi bili naš cesar nekako nemškemu podložni; in naj bi ne smeli z nobenim drugim v zvezo stopiti, kakor le z Nemčijo. To je pa razžaljenje za našega cesarja in za nas vse prave Avstrijance; kajti mi nočemo, da bi bili naš cesar kateremu drugemu podložni, oni morajo ostati čisto sam svoj neodvisni gospodar, da stopijo v zvezo s komur hočejo. Sicer so pa to prazne sanje naših nemškutarjev; kajti pri cesarskem dvoru imajo bolj modre svetovalce, kateri bodo že vedeli, na katere duri jim je potrkati, kedar bodo kako pomoč potrebovali.

Nadalje zahtevajo nemški nacionalci, da mora Avstrija braniti Nemce zoper »hude« Slované in da mora v prvi vrsti le za Nemce skrbeti. Prvo je smešno, ker mi Slovani Nemcem itak nič hudega nočemo in nič žalega ne storimo; drugo je pa krivično; kajti država mora skrbeti za vse národe, ne samo za Nemce. Priden oče, ki ima več otrok, bo na vse gledal in za vse skrbel; ako katerega zanemarja, da zbolí ali se popači, je le očetova škoda, ker mu to napravi sitnosti in stroške. Nemcev je v Avstriji premalo, da bi mogli sami vse davke plačevati in vse vojake dajati; na slabih nogah bi bila naša država, ko bi se opirala samo na Nemce. Zato skrbijo svetli cesar, da vse národe pri moči ohranijo, posebno Slované, ki dajejo več ko polovico vseh vojakov.

Kaj pa pravijo nemški nacionalci o veri? Oni obetajo, da vere ne bodo več napadali. Duhovnike bodo pa še naprej grizli, kajti oni zatrjujejo, da s »klerikalno« t. j. duhovniško stranko nočejo nič prijaznosti in vzajemnosti imeti. Da ti ljudje niso krščanskega duha, spoznamo posebno še iz tega, ker pravijo, da morajo šole take ostati, kakor so zdaj, namreč da duhovščina ne sme čez šole nobene oblasti imeti, da šole ne smejo biti verske, ampak »proste«, to je, brezverske v tem smislu, da se razum dveh ur krščanskega nauka v drugih šolskih urah ne sme nič govoriti o božjih rečeh in krščanskih dolžnostih. S tako šolo se pa nemškim kmetom ne bodo prikupili, kajti tudi nemški kmetje hočejo imeti krščansko šolo, dobro vedoči, da le krščanska izreja v mladosti rodi pridne gospodarje ter poštene, pokorne, trezne in zadovoljne posle.

Upati torej smemo, da se nemško-národna stranka med nemškim kmečkim ljudstvom ne bo preveč ukoreninila, kajti kmečko ljudstvo je verno; svoje glavne kričače ima ta stranka le po mestih; pa tam se ljudje radi po vetru obračajo; morda ne bo dolgo, da se oglasi spet kak nov prerok, in meščani bodo potem za tistim leteli. Zato pa mi te nemške nacionalne

stranke nič kaj ne obrajtamo; naj govorijo in prerokujejo kar hočejo, saj so samo preoblečeni liberalci.

Cerkvene zadeve.

Sv. misijon v Razborju nad Sevnico.

„Kratka je vojska, a večna je krona“.

Te resnične besede nedosežne, prekrasne pesmi doné nam še vedno v ušesih in bodo odmevale še poznih let v naših srcih; kajti ljubi Bog se je milostno ozrl tudi na nas zapuščene gorske prebivalce ter oblagodaril nas s svetim misijonom od dne 30. maja do dne 8. junija. Resnično, blaženi so bili dnevi in le prehitro so prešli, ko so apostolsko vneti č. gg. lazaristi od Sv. Jožefa pri Celju zbirali nas z gorečo svojo besedo v svetišču domače farne cerkve.

Slovesnost so pričeli domači gospod župnik z ganljivim nagovorom pred Najsvetejšim, želeč, da bi te izvanredne prilike zveličanja in prejemanja obilnih, božjih milostij se udeležila cela fara. Pravičnej želji ustreglo je rado ljudstvo, katero je vse dni s sveto gorečnostjo predige č. gg. misijonarjev verno in zvesto poslušalo, spovednice kar oblegalo, ter se sv. maš pridno udeleževalo.

Da, zaupanje na priprošnje preblazene Device Marije, naj ona sprosi obilni sad svetega misijona, se je v polnej meri opravičilo: Uspeh je bil sijajen! Velikanska cerkev je bila prenatlačena spokornjencev, kateri so probujeni britko obžalovali svoje zmote in na slovesen način prisegali zvestobo usmiljenemu Jezusu. Prihajali pa so ljudje tudi iz bližnjih in daljnih far.

Z eno besedo, ne da se lahko misliti bolj svečana, ganljivejša cerkvena slovesnost od ravno opravljene sv. misijona. Vam pa, preblagi č. gg. duhovni očetje, kakor tudi č. g. župniku povrni Bog toliko nam podeljenih dušnih dobrot stoterno in usliši iz globočine srca kipeči vzdih:

„Naj opominja in vselej nas viža
Znamje presvet'ga misijonskega križa!“

Hvaležni farani.

Gospodarske stvari.

O mlatilnicah.

Mlatilnice so že precej razširjene, vendar v obče niso priljubljene, in navadno se toži, da se težko dajo goniti. Dostikrat pa mlatilnice tega niso krive, temuč delavci sami, ker ne vedo z njimi prav ravnati, in zato hočem o mlatilnicah nekaj napisati. Da mlatilnica veliko ali malo opravi, se težko ali lahko goni, je največ odvisno od tistega, ki snope vlaga, je snopje suho ali vlažno in kako se maže. Vlažna slama se prime na zobe in ne gre rada od »tromle«.

Mlatilnica se mora pogosto mazati, in najbolje je polovica laškega in polovica petroleja, vkup zmešana. Osi v ležišču in posebno ove ljuknjice, kjer se olje vliva, se morajo večkrat masčobe in prahu osnažiti in paziti, da se os ne užge; vroče osi se močno ogulijo in poškodujejo. Mlatilnice tudi delavci večkrat nalašč kaj poškodujejo, češ, kaj bi se s strojem mučili in delo prehitro opravili, ter nalašč stroj vseh sitnostij dolžijo, da se potem v kak kot spravi, kjer leta in leta nerabljen leži v gospodarjevo škodo.

Mlatilnica mora trdno stati, se ne sme celo nič majati, in če jo nerodni delavci gonijo ter sem ter tjo